

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966893648.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Da jeg kom ind til ham, sagde han: Beste Veninde, har De haft nogen Fortræd, som jeg kan være Dem til nogen Hielp i, saa siig mig det, og De skal finde, at jeg er Deres Ven. Ney, svarede jeg, der er Himlen skee Tak ikke mødt mig noget. Men der, sagde jeg, og flyede ham *Comedien*, der har <de> et Beviis paa hvad Magt Deres Bøn har over mig, Den er bleven til for at overtude Dem om, at De troer mig meere til end jeg kan opfylde; men da jngen 105 Menneske veed noget derom uden De og jeg, saa undsee Dem heller ikke ved at fælde den Dom, at det skal blive en Hemmelighed for alle andre, min Hensigt er fuldkommen opnaet, naar De seer at jeg gjør mig en Glæde af at opfylde Deres Ønsker. Det er umueligt, sagde han, at De har gjort det i den Tiid. Tael ikke om Umueligheden, sagde jeg, førend De seer hvad det er. Det skal jeg snart, sagde han; thi min Begierlighed derefter er overmaade stor. Det vilde synes al for stor en Forfængelighed, at igientage her alt hvad <han> sagde alt, som han kom længere ind i Stykket, men alle disse Lovtaler smiggrede mig ikke halv saa meget, som hans Taare, der tvang ham to til tree gange at holde op ved Knudens Opløsning. Da han nu var færdig med Giennemlæsningen, gjorde han mig de meest kierligste Taksigelser. At jeg fortjener Tak af Dem, sagde jeg, det siiger mit Hierte mig, men det er Deres Dom jeg vil have. Den er, svarede han, at De endog har langt overgaaet min Forvendtning; Der er ikke det mindste i det, som Bær Præg af en Lære Klud; thi en gammel Autor vilde gjøre sig en Ære af at sætte sit Navn paa det. Men for at viise Dem hvor oprigtig jeg er, saa vil jeg tilstaae Dem, at de mange store Skiønheder og min Nysgierrighed kan have bragt mig til at hoppe over Feylene. Men vil De give mig en Koppe *Caffee* og tillade mig at læse det endnu engang; saa skal det skee med saa *critisk* et Øye, som Avind selv, men skulde jeg endog finde nogle, saa sætter jeg Dem dog min Ære i Pandt paa, at de ikke ere af den Beskaffenhed, at det kan hindre Dem fra at give Stykket til *Theatret*. *Caffee* skal De strax faae svarede jeg, men da De dog ikke finder Mishag i at Læse det endnu en gang, var det da ikke velgiort, om jeg Bad min Fader komme ned, at han og De skulde være mine Dommere.